

George Enescu

PRELUDIU ȘI FUGĂ
PRÉLUDE ET FUGUE

Pentru pian solo

Pour piano seul

Ediție îngrijită de dr. Oana Rădulescu Velcovici

GRAFOART

George ENESCU

George Enescu s-a născut pe 19 august 1881, Liveni-Vârnay, azi George Enescu, județul Botoșani, România. A fost compozitor, violonist, pedagog, pianist și dirijor, fiind considerat cel mai important muzician român.

A început să cânte la 4 ani și să compună la 5 ani, fiind considerat un copil-minune. Primele noțiuni muzicale le primește de la tatăl său și de la un vestit lăutar, Niculae Chioru. Între anii 1888 și 1894 studiază la Conservatorul din Viena, având profesori, printre alții, pe Joseph Hellmesberger jr. (vioară) și Robert Fuchs (compoziție). După absolvirea Conservatorului din Viena cu medalia de argint, își continuă studiile la Conservatorul din Paris, între anii 1895 și 1899, sub îndrumarea lui Martin Pierre Marsick (vioară), André Gédalge (contrapunct), Jules Massenet și Gabriel Fauré (compoziție).

În lucrările sale, s-a inspirat din folclorul ținuturilor natale, dar evoluția sa a reflectat o tendință către o utilizare din ce în ce mai sublimă a acestuia. La data de 6 februarie 1898 are debutul în calitate de compozitor în cadrul Concertelor Colonne din Paris cu Suita simfonică Poema Română, inspirată de muzica doinitorilor din Liveni și a lăutarilor din Cracalia. Din perioada studiilor la Paris datează cele patru „simfonii de școală”, Poema Română op. 1 (1897) pentru orchestră și cor bărbătesc, Sonata nr. 1 pentru pian și vioară în Re major, op. 2 (1897), Suita nr. 1, în sol minor, în stil vechi pentru pian, op. 3 (1897), Sonata nr. 2 pentru pian și vioară în fa minor, op. 6 (1899), lucrări care i-au adus recunoașterea tânărului compozitor.

În perioada lucrului la opera sa Oedip (terminată în 1931), Enescu a terminat o serie de lucrări simfonice și camerale, reprezentative pentru stilul de maturitate al compozitorului: Simfonia nr. 2 în La major, op. 17 (1914), Suita pentru orchestră nr. 2 în Do major, op. 20 (1915), Simfonia nr. 3 în Do major, op. 21 (1918 – 1921), precum și Cvartetul de coarde în Mi bemol major, op. 22, nr. 1 (1920), Sonata pentru pian în fa diez minor, op. 24, nr. 1 (1924), Sonata pentru pian și vioară nr. 3, în la minor, în caracter popular românesc, op. 25 (1926). Au urmat Sonata pentru pian și violoncel în Do major, op. 26, nr. 2, Suita sătească nr. 3 în Re major, op. 27 (1939), două simfonii neterminate (reconstituite și orchestrate de compozitorul Pascal Bentoiu), Cvartetul de coarde în Sol major, op. 22 nr. 2 (1951), Simfonia de cameră pentru 12 instrumente soliste, op. 33 (1954) și Vox Maris, op. 31, poem simfonic pentru cor mixt cu solo de tenor și soprană, orchestră mare (1954).

După cel de-al doilea război mondial, George Enescu părăsește definitiv România și se stabilește la Paris, unde se stinge din viață în 1955.

PRELUDIU ȘI FUGĂ

PRÉLUDE ET FUGUE

PRELUDIU

PRÉLUDE

Très modéré

p très doux, sans expression

The image shows the first ten measures of the Prelude from the Notebook for Anna Bach. The score is written for piano in 4/4 time. It consists of two systems of staves. The first system contains measures 1 and 2. The second system contains measures 3 and 4. The third system contains measures 5 and 6. The fourth system contains measures 7 and 8. The fifth system contains measures 9 and 10. The music is characterized by a steady eighth-note pattern in the right hand and a simple bass line in the left hand. The tempo is marked 'Très modéré' and the dynamics are 'p très doux, sans expression'. There are several 'Ped.' markings and asterisks indicating specific performance instructions. A 'pp' marking appears at the end of measure 8.

FUGĂ
LA 3 VOCI

FUGUE
À 3 VOIX

Modéré

à mi-voix, tranquillement

The first system of the musical score, measures 1-4, is written in 12/16 time. It begins with a piano (*p*) dynamic. The right hand features a melodic line with eighth and sixteenth notes, while the left hand provides a rhythmic accompaniment of eighth notes.

The second system, measures 5-8, continues the melodic and rhythmic development. The right hand has a more active line with frequent sixteenth notes, and the left hand maintains a steady eighth-note accompaniment.

The third system, measures 9-12, shows further melodic elaboration. The right hand's line becomes more complex with slurs and ties, while the left hand continues with eighth-note accompaniment.

The fourth system, measures 13-15, features a more intricate melodic line in the right hand with many slurs and ties, and a left hand accompaniment of eighth notes.

The fifth system, measures 16-19, concludes the page with a highly active right hand melodic line and a left hand accompaniment of eighth notes.